Súd:	Okresný súd Trebišov
Spisová značka:	10C/29/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7911201911
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 10. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Edita Pavková
ECLI:	ECLI:SK:OSTV:2011:7911201911.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Editou Pavkovu v právnej veci navrhovateľa: V. E., nar. 25. 4. 1956, bytom M. Č.. XXX, zast. JUDr. Ľubicou Višňovskou, advokátkou Košice, Štúrova 20, proti odporcom: 1./ V. V. r. č. XXXXXX/XXXX, bytom C., T. XXXX/X, 2./ K. V., r. č. XXXXXX/XXX, bytom C., T. XXXX/X, zast. JUDr. Štefanom Hajdu, advokátom Advokátskej kancelárie Trebišov, M. R. Štefánika 9, o úhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Odporcovia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť navrhovateľke z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1 500 Eur spoločne a nerozdielne, s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

III. O trovách štátu súd rozhodne osobitným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka svojim návrhom sa domáhala proti odporcom úhrady nemajetkovej ujmy. Svoj návrh odôvodnila tým, že je matkou B. E., ktorá zomrela 29. 10. 2001 následkom dopravnej nehody, zo dňa 22. 9. 2001, ktorú spôsobil J.. V. V.. Pri vedení motorového vozidla, v podnapitom stave, došlo k stretu poškodenej a motorového vozidla, ktoré riadil právny predchodca odporcov a to tak, že zozadu vozidlo narazilo do bicykla, na ktorom sa viezla 17. ročná dcéra navrhovateľky. Za tento trestný čin bol J.. V. V. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov, sp. zn. XC XXX/XX a bola mu uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke škodu vo výške 2 696,- Sk. Túto sumu uhradil prostredníctvom poisťovne. Navrhovateľka poukázala nato, že takéto odškodnenie nezodpovedá skutočnej škode, ktorá jej vznikla.

Právna zástupkyňa navrhovateľky navrhla návrhu vyhovieť v celom rozsahu. Poukázala nato, že doterajšie právna úprava nezodpovedá dosiahnutému stupňu vývoja spoločnosti, technického pokroku, ktorý umožňuje nové spôsoby prejavov osobností. Toto svoje právo odvodzuje ust. § 11 Obč. zák., s poukazom na súdnu prax v Českej republike.

Odporcovia s návrhom nesúhlasili a navrhli návrh zamietnuť.

Právny zástupca odporov poukázal nato, že tvrdenia uvádzané navrhovateľkou o zásahu a jej práva na súkromie považuje za nepodložené, za tvrdenia, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku SR. Zároveň poukázal nato, že doterajšia právna úprava nepozná tento druh zásahu do práv občanov a pokiaľ navrhovateľka toto svoje právo odvodzuje s ust. § 11 Obč. zák., s poukazom na súdnu prax v Českej republike, má zato, že v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zatiaľ je nepoužiteľné.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, potvrdením osobných, majetkových, zárobkových pomerov navrhovateľky, potvrdením Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov, lekárskou správou a zistil tento skutkový stav veci:

Navrhovateľka je matkou B. E., ktorá zomrela dňa 29. 10. 2001, následkom dopravnej nehody, zo dňa 22. 9. 2001. Dopravnú nehodu spôsobil právny predchodca odporcov J.. V. V., pri vedení motorového vozidla VW POLO. K stretu poškodenej a motorového vozidla došlo v obci S., smerom na obec M. a to tak, že zozadu narazilo vozidlo do bicykla, na ktorom sa viezla 17. ročná B.. Za tento trestný čin bol Ing. V. V. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. XT XXX/XX, zo dňa 23. 5. 2002 a bol mu uložený trest nepodmienečný v trvaní jedného roka. V rámci tohto konania si navrhovateľka uplatnila náhradu škody vo výške 2 696,- Sk, skutočne vynaložených nákladov spojených so smrťou dcéry. Túto sumu odporca uhradil prostredníctvom poisťovne. Navrhovateľka zastáva názor, že škodu, ktorú uhradil odporca nezodpovedá skutočnej škode, ktorá vznikla navrhovateľke. Poukázala na súdnu prax v Českej republike, kde rozsudkom NS ČR, z 30. 11. 1976, sp. zn. 2 Cz 36/76, publikované pod č. R 7/79 v Zb. súdnych rozhodnutí, ako i publikovaných právnych záverov v odbornom časopise Právnik č. 3/94, vznikne pozostalému členovi rodiny nemajetková ujma, na základe neoprávneného zásahu do jej práv na súkromní a to z toho dôvodu, že súkromie v sebe zahrňuje i sféru rodinného života, čo v prípade navrhovateľky rozhodne je. Táto viedla s dcérou B. spoločnú domácnosť a jej ujma v tomto prípade je značná. Neb. dcéra B. bola zárobkovo činná a vedela vypomáhať matke, teda navrhovateľke pri výchove ďalších troch detí a okolo domácností. Navrhovateľka je vdovou, jej manžel zomrel 15. 11. 2000. Okrem uvedeného, dcéra B. pomáhala navrhovateľke pri starostlivosti o dcéru Ž., ktorá je zdravotne ťažko postihnutá a vyžaduje si stálu opateru.

Svoj návrh navrhovateľka opiera aj o listinu základných práv a slobôd, ktorým je právo na súkromie podľa medzinárodných dohovorov. Poukázala na medzinárodný pakt o občianskych a politických právach čl. 17, kde je výslovne stanovené, že nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromia rodiny, domova, každý má právo na ochranu oproti takýmto zásahom a útokom. Listina základných práv a slobôd garantuje nedotknuteľnosť osoby a jej súkromie je zaručené. Takýto výkon zákony a uplatňovanie práva je garantovaný i Ústavou SR v čl. 16, ods. 2, v zmysle ktorého nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená, obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Vo svojej výpovedi navrhovateľka prehlásila, že prežíva strašný smútok a keď príde na cintorín, nemôže sa pri hrobe zdržať viac ako 5 minút, pretože je jej veľmi ľúto. Prehlásila, že s touto skutočnosťou sa nevie zmieriť.

Z výpovede právneho predchodcu odporcov J.. V. V., súd zistil, že po dopravnej nehode dcéra navrhovateľky sa nachádzala ako hospitalizovaná v Nemocnici C.. V tom čase ho vyhľadala navrhovateľka a on jej sľúbil, že v prípade ak dievča zomrie, poskytne jej finančné prostriedky vo výške 20 000,- Sk na pokrytie výdavkov spojené s pohrebom. Dcéra navrhovateľky, B., zomrela 29. 10. 2001 a ešte v ten istý deň J.. V. V. zaslal navrhovateľke 20 000,- Sk. Potom splnomocnil B. W., aby náhradu škody riešila s navrhovateľkou namiesto neho. Dňa 21. 1. 2002 poisťovňa vyplatila navrhovateľke 21 262,- Sk a dňa 8. 2. 2002 vyplatila 8 350,- Sk. Spolu bola vyplatená suma navrhovateľke z titulu náhrady škody 29 612,- Sk. Poukázal nato, že navrhovateľke v tomto prípade vôbec nejde o traumu, ktorú prežíva po smrti svojej dcéry, ale ide jej iba o peniaze. Neustále chodila za ním a jej druh mu vyvolával telefonicky a žiadal od neho peniaze. Uskutočnilo sa aj stretnutie na návrh navrhovateľky a výslovne žiadala, aby sa stretli iba oni dvaja. K stretnutiu došlo vo firme T. M. Trebi, kde J.. V. V. nechal pootvorené dvere, v priestoroch firmy bol prítomný aj jeho priateľ. Pri tomto stretnutí p. E. žiadala 500 000,- Sk s tým, že ak jej túto sumu nevyplatí, bude vo všetkých novinách a aj v televízií Markíza. J.. V. V. prehlásil, že je vnútorne presvedčený, že u navrhovateľky nejde o traumu po smrti jej dcéry, ale ide jej iba o vidinu peňazí.

Pôvodne žalovaný J.. V. V. nar. 31. 8. 1948, zomrel dňa 24. 7. 2006. Dedičské konanie po poručiteľovi sa viedlo pod sp. zn. XXD/XXX/XXXX na tunajšom súde. Dedičmi po poručiteľovi sú deti: 1. J.. V. V. W.. r. č. XXXXXX/XXXX, bytom A., K. M., N. R. XXXX/XX, 2. V. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom C., R.. B. XXXX/X, 3. V. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom C., T. XXXX/X, manželka 4. K. V., T.. R., r. č. XXXXXX/XXX, bytom C., T. XXXX/X. Títo dedičia vstúpili do konania namiesto pôvodne žalovaného odporcu.

Navrhovateľka , prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, zobrala dňa 9. 4. 2010 na pojednávaní voči odporcom, J.. V. V. W., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom A. - K. M., N. R. XXX/XX a V. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom C.Š., R.. B. XXXX/X, návrh späť a žiadala voči týmto, konanie zastaviť. Uznesením sp. zn. XXC XX/XXXX - XXX, zo dňa 18. 10. 2010 súd konanie voči týmto účastníkom zastavil. V prevyšujúcej časti konanie voči odporcom 1. V. V., r. č. XXXXXX/XXXX, bytom Trebišov, Ružova 1153/2, 2. Kvetoslava Mattová, rod. Lamerová, r. č. XXXXXX/XXX, bytom Trebišov, Ružova 1153/2 vylúčil na samostatné konanie.

Predmetom tohto konania bol nárok navrhovateľky z titulu nemajetkovej ujmy, ktorým sa domáhala toho, súd zaviazal odporcov v 1. a 2. rade, spoločne a nerozdielne na zaplatenie 6 638,78 Eur, so 17 % ročným úrokom z omeškania od právoplatnosti rozsudku do zaplatenia.

Odporcovia s návrhom nesúhlasili a žiadali, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol. Odporkyňa K. V., vo svojej výpovedi poukázala nato / čl. 118/, že v tomto prípade u navrhovateľky sa jedná iba o peniaze. Žiadna trauma u navrhovateľky nevznikla. Jej manžel, J.. V. V., vyplatil navrhovateľke 60 000,- Sk. V tejto sume by mali byť zahrnuté aj finančné prostriedky, ktoré uhradila poisťovňa. Podľa názoru odporkyne žiadna trauma u navrhovateľky nevznikla, pretože neuviedla pred súdom, že žije s druhom, s ktorým má syna. Druh jej tiež môže pomáhať pri starostlivosti o postihnutú dcéru.

Zo znaleckého posudku č. 49/2008 znalkyne V.. F. E. Š., súd konštatuje, že navrhovateľka v dôsledku straty blízkej osoby trpí post traumatickou stresovou poruchou. Táto porucha sa prejavuje najmä v oblasti emócii a náklady. Znamená aj zmenu v celkovom správaní navrhovateľky, pre túto poruchu je charakteristické isté nalomenie životnej dráhy, zúženie záujmov, oslabenie frustračných mechanizmov, kolísanie nálad, nečakané výbuchy zlosti, či obdobia apatie. Posttraumatická stresová porucha je dlhotrvajúce postihnutie psychických funkcií, ide o poruchu, ktorej prognóza sa stanovuje veľmi opatrne, pretože trvá niekedy aj niekoľko rokov, ba desaťročí, kým sa zahojí. To ako a kedy sa táto porucha zahojí je náročné prognozovať. Posttraumatická stresová porucha je ujma, ktorá presahuje obvyklú psychickú reakciu na prekonanú udalosť. Posttraumatická stresová porucha je protrahovaná, chronická reakcia na vzniknutú tragickú životnú udalosť. Vyvinie sa u niektorých jedincov z akútnej reakcie na stres, ktorá na rozdiel od posttraumatickej stresovej poruchy odznie/ zahojí sa / počas niekoľkých týždňov, prípadne mesiacov od udalosti. Posttraumatická stresová porucha postihuje najmä oblasť emócií a náklady, ale aj celkovú odolnosť človeka voči záťaži, zaťažuje psychiku / náhlymi zábleskami spomienok, nespavosťou, rôznymi negatívnymi reakciami / búšenie srdca, pocity na odpadnutie/. Má undulujúci / kolísavý/ priebeh a intenzitu prejavov. Môže sa zhoršovať na podnety vonkajšie / výročia úmrtia/, ale aj vnútorné / hormonálne/ existenčné a podobne.

Zhodnotiac výsledky vykonaného dokazovania súd dospel k tomuto právnemu záveru:

Podľa ust. § 11 Obč. zák., fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mená a prejavov osobnej povahy.

Predmetné konanie je konaním o ochranu osobností podľa § 11 a násl. OZ, ktoré prichádza do úvahy v prípade neoprávnených zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby.

Občiansky zákonník v ust. § 11 OZ a násl. poskytuje teda ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mená a prejavov osobnej povahy / § 11 OZ/. Fyzická osoba má právo sa najmä domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie / § 13 ods. 1 OZ/. Pokiaľ zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ nie je postačujúce, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch / § 13 ods. 2OZ/. Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo / § 13 ods. 3 OZ/.

Z citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že ak môže byť vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti postihnutej fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia,

poskytnutie príslušnej morálnej satisfakcie treba uprednostniť. Len v prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch, t. j. ak morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a ak neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere.

Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle § 13 ods. 3 O.z. taxatívne stanovené dve kritéria, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať. Je to jednak závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Skutočnosť, že ust. § 13 ods. 3 O. Z. ukladá súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vedie k záveru, že sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Povinnosť prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne ako vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, tak aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo a tak bola naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Z hľadiska ust. § 13 ods. 2,3 OZ je právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Určenie výšky peňažnej náhrady v prípade splnenia podmienok / § 13 ods. 2OZ/ je síce predmetom voľnej úvahy súdu, nie však jeho ľubovôľou.

S poukazom už aj na vyššie uvedené sa v danom prípade navrhovateľka domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mala vzniknúť neoprávneným zásahom do jej práva na súkromie, keď jej dcéra následkom dopravnej nehody, ktorú spôsobil odporca pri vedení motorového vozidla, zomrela a teda protiprávnym konaním odporcu došlo k nenávratnej deštrukcii interpersonálnych väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života navrhovateľky a tým k intenzívnemu zásahu do jej osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život. Práva na ochranu osobnosti navrhovateľky mala byť teda porušené protiprávnym zásahom, ktorého následky nie je možné úplne odstrániť len morálnou satisfakciou, keďže žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti navrhovateľky.

Ústava SR upravuje právo na súkromie v ustanovení článku 16 ods. 1, v zmysle ktorého „ nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená a obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom“.

Taktiež článok 19 ods. 2 Ústavy znie“ každý má právo na ochranu pred zasahovaním do súkromného a rodinného života“. Pri úprave ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia, vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnene zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Funkciou práva na súkromie je totiž zabezpečiť pre fyzickú osobu nerušenosť súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava zároveň rodinný život priraďuje k súkromnému životu, pričom toto priradenie treba interpretovať tak, že rodinný život a právo na jeho ochranu sú súčasťou súkromia. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v seba zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne, či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené, možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života - do rodinného súkromia. V prípade, že interpersonálne väzba tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahov dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti, za podmienky, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosti medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Je tiež potrebné uviesť, že právnym prostriedkom ochrany proti takémuto zásahu je práve návrh, ktorým sa fyzická osoba domáha

podľa ustanovení o ochrane osobnosti primeraného zadosťučinenia, ktoré môže mať i podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

S poukazom na vyššie uvedené je potrebné teda uzavrieť, že v ust. 11 a násl. OZ, poskytujú právny základ nároku na náhradu i materiálnej ujmy, spôsobenej jednotlivcovi usmrtením jeho blízkej osoby. V takomto prípade je daná aktívna legitimácia tomu subjektu, ktorému svedčí existencia kvalifikovaného vzťahu s nebohou, nakoľko právo na súkromie je jedným zo základných osobnostných práv fyzickej osoby tak, ako to má na mysli aj ust. § 11 OZ. Každý právny štát totiž poskytuje ochranu základným ľudským právam a teda aj právu na súkromie a na rodinný život. Možnosť priznať náhradu nemajetkovej ujmy možno teda vyvodiť z týchto všeobecných zásad platných v demokratických právnych štátoch, pričom princíp, že obete činov porušujúcich ľudské práva, by mali dostať účinnú nápravu, vyplýva aj z viacerých medzinárodných dokumentov, ktorým signatárom sa stala aj Slovenská republika.

V konaní súd mal za preukázané, že došlo k narušeniu rodinných vzťahov a teda neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby. Navrhovateľka tvorila s nebohou dcérou B. E. plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. Smrť jej dcéry bola nečakaná, tragická a ňou nezavinená udalosť, ktorá nenávratne pretrhla dovtedajšie citové väzby, čím navrhovateľka stratila možnosť realizovať a ďalej rozvíjať svoj rodinný život.

Je potrebné poznamenať, že odporcovia sú iba právnymi nástupcami J.. V. V., ktorý spôsobil neoprávnený zásah do práva, t. j. ktorý spôsobil dopravnú nehodu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd zaviazal odporcov na zaplatenie sumy 1 500 Eur spoločne a nerozdielne tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku. Súd mal zato, že nemajetková ujma - satisfakcia, vyjadrená sumou 1 500 Eur, vzhľadom na pomery odporcov, vzhľadom nato, že ten kto škodu spôsobil je už v súčasnosti mŕtvy a odporcovia sú iba dedičmi, je sumou adekvátnou.

Súd zaviazal odporcov aj na zaplatenie úroku z omeškania z priznanej sumy 1 500 Eur, od právoplatnosti rozsudku, podľa ust. § 517 ods. 1, 2 / Obč. zák.

V zmysle ust. § 3 ods. 1 Nár. vlády č. 87/1995 Z.z. platného a účinného od 1. 1. 2009 výška úrokov z omeškania je 8 % bodov vyššia ako základná úroková sadzby Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V čase rozhodovania základná úroková sadzba predstavovala 1,25 % + 8 percentuálnych bodov, t. j. výška úroku činí 9,25 % ročne.

V prevyšujúcej časti súd návrh navrhovateľky, ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 / O.s.p. Účastníci konania mali vo veci len čiastočný úspech / tak navrhovateľka ako odporcovia/, preto súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O trovách štátu súd rozhodne osobitným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Trebišov.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach / § 42 ods. 3 OsP/ uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie,
alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť v zmysle ust. § 205 ods. 2 len tým, že
a/ v konaní došlo k vydám uvedeným v § 221 ods. 1,
b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d/súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené/ § 205a/,
f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo
233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnom konaní.